

A. Rok założenia towarzystwa: 2001

A. Rok opuszczenia G. VIII: 2014

Wzrost: 170 cm
Ciężar ciała: 55 kg
17.06

LIP

ptk. **LEONIEJKO Apollina**
I v. Bogatko
II v. Atamaniuk

2187¹/USK

SPIS ZAWARTOŚCI TECZKI —

2287/USK

LUP

LEONIEK O Apollina

IV. Bogatko, II v. Atomaniuk

I. Materiały dokumentacyjne

I/1 – relacja właściwa ✓ K. 4, s. 4

I/2 – dokumenty (sensu stricto) dot. osoby relatora ✓ K. 7, s. 8

I/3 – inne materiały dokumentacyjne dot. osoby relatora K. 1, s. 2

II. Materiały uzupełniające relację ✓ K. 6, s. 6

III. Inne materiały (zebrane przez „relatora”): —

III/1 – dot. rodziny relatora

III/2 – dot. ogólnie okresu sprzed 1939 r. —

III/3 – dot. ogólnie okresu okupacji (1939–1945)

III/4 – dot. ogólnie okresu po 1945 r.

III/5 – inne... —

IV. Korespondencja ✓ K. 2, s. 3

V. Wypisy ze źródeł [tzw.: „nazwiskowe karty informacyjne”] ✓ 2

VI. Fotografie ✓

I/1 Relacja

Relacja z przebiegu służby w wojsku Atamanuk
Apolliny z d. Leomenko, lekce 12 pułku piechoty 4 DP
im. Jęka Kilińskiego opracowała (sporządziła) Adela Żurawska
Warszawa, data 12 XII 2001r.

m ps, kopia, k. 4, s. 1-4

Relacja przystąpiła do Fundacji dn. 14 XII 2001r. Adela Żurawska

I/111
Wpłynęło dnia 19 XII

Ldz 5708 WSK 2001
P.W.

Barbara prory o zażaleniu treści art. 6,
Prawo Sam. P. J. Rurowka o spulchno-
wanie art. 6 o min. Buletynie 527/17k

ΣΣ
19 XII 07

ATAMANIUK APOLLINA z d. Leonienko, lekarz 12. pułku piechoty 4. Dywizji Piechoty im. Jana Kilińskiego 1. Armii, pułkownik w stanie spoczynku.

Urodziła się 20 grudnia 1919 r., c. Bazylego i Zinaidy w miejscowości Piernowo koło Kijowa, z pochodzenia Rosjanka. Ojciec pracował jako robotnik, a matka zajmowała się trójką dzieci i prowadzeniem małego gospodarstwa rolnego.

W 1927 r. ojciec za odmowę przystąpienia do kołchozu został aresztowany i skazany na 10 lat pobytu w łagrach. Nigdy już stamtąd nie wrócił. Apollina miała dwóch braci. Jeden zmarł w dzieciństwie zaś drugi Iwan Leonienko zdobył wykształcenie i mieszka w Moskwie. Oboje utrzymują rodzinne kontakty.

Po aresztowaniu ojca matka z dziećmi znalazła się w niezwykle trudnej sytuacji. Wyrzucono ją z własnego domu, pozbawiając ją wszelkich środków do życia. Z trudem uratowała dzieci przed głodową śmiercią. Apollinę jako pół sierotę umieszczono w domu dziecka i wyznaczono jej kuratorkę Zofię Markowne-Rowińską, która opiekowała się nią troskliwie, za co Apollina zachowała dla niej do dziś głęboką wdzięczność. Z matką i braćmi więzy rodzinne bardzo się wówczas rozluźniły.

W 1951 roku matka zmarła w tragicznych okolicznościach. Bandyci napadli na jej dom i podpalili go, a matkę obezwładnili i zawinęli w worek, pozostawiając w płonącym domu. Wprawdzie z płomieni uratowana, ale mimo to na skutek doznanym obrażeń zmarła.

Apollina w latach 1930-33 była świadkiem straszliwego głodu na Ukrainie. Na własne oczy widziała w Kijowie na ulicach leżące wychudzone szkielety trupów. Będąc wychowanką domu dziecka ukończyła szkołę podstawową i średnią. W 1938 roku zdała egzamin wstępny na studia medyczne w Kijowie, które kontynuowała do 22 czerwca 1941 r., tj. do wybuchu wojny niemiecko-sowieckiej. Indeks studencki III roku upoważniał ją do podjęcia dalszych studiów na każdej uczelni w głębi Związku Radzieckiego. Na tej podstawie dostała się na studia do Instytutu Medycznego w Kazaniu, stolicy Tatarskiej Republiki.

W trakcie studiów wspierała się materialnie, pracowała w charakterze urzędniczki w różnych instytucjach, a na V roku w szpitalu w miejscowej klinice oraz na pogotowiu, gdzie wykonywała już czynności lekarza.

Po uzyskaniu dyplomu lekarskiego 25 grudnia 1943 r. została zmobilizowana do Czerwonej Armii i skierowana do Moskwy na paromiesięczny kurs w zakresie chirurgii. Kurs ten ukończyła 25 lutego 1944 r. z oceną bardzo dobrą z tytułem lekarza wojennego w stopniu starszego lejtnanta. Następnie w kwietniu 1944 r. została skierowana do jednostki wojskowej, do Sum na Ukrainę. Dopiero na miejscu dowiedziała się, że jednostka ta to nie Armia Czerwona lecz Wojsko Polskie – 4. Dywizja Piechoty im. Jana Kilińskiego (1. Armia), o czym ją w Moskwie nie uprzedzono.

Godzi się w tym miejscu nadmienić, że informacja w 4. DP nie dawała wiary młodej lekarce, twierdzeniom, że w czasie studiów medycznych nie należała do komsomołu. Takie to były wówczas czasy.

W dywizji powierzono jej funkcję lekarza medycznego punktu 12. pułku piechoty (~~PMP~~). Wstępowała wówczas pod nazwiskiem panińskim, jako Apollina Leonienko.

Jako lekarz 12. pp. przeszła z tym pułkiem całą drogę frontową od Sum do Łaby, tj. do maja 1945 roku.

Podczas drogi na front pracowała nad organizacją Pułkowego Medycznego Punktu (PMP) oraz przygotowywała pomocniczy personel sanitarny do wykonywania obowiązków na pierwszej linii frontu. Do zadań Apolliny należała także dbałość o stan sanitarny całego 12. pp. Pułkowy Medyczny Punkt znajdował się zawsze najbliżej pola walki i zawsze przemieszczał się tuż za natarciem piechoty.

Szlak bojowy Apolliny prowadził z Sum w kierunku Polski, m. in. przez Ołykę na zachodniej Ukrainie, gdzie 12. pp. podczas postoju w lasach był w niebezpiecznym otoczeniu nacjonalistów ukraińskich.

Na postojach punkt medyczny przeprowadzał szeroką akcję w zwalczaniu chorób zakaźnych wśród ludności cywilnej, zwłaszcza na terenach zachodniej Ukrainy.

Lekarze punktu medycznego 12. pp. przeszli pierwszy chrzest bojowy w Karczewie w związku z koniecznością udzielania pomocy dużej ilości rannych z przyczółka czerniakowskiego. W połowie października 1944 r. 12. pp. toczył walki nad Wisłą, wysyłając grupy zwiadowcze, wśród których były duże straty (zabici i ranni).

W dniu 17 stycznia 1945 r. 4. DP wyruszyła z rejonu Warszawy, przeprawiając się przez Wisłę w okolicach Góry Kalwarii, maszerując w kierunku Bydgoszczy i Wału Pomorskiego.

Zarówno z bogatych źródeł historycznych, jak i wspomnień Apolliny, oraz Jej koleżanek i kolegów frontowych wynika, że uczestniczyła Ona w najcięższych operacjach wojennych w forsowaniu Wału Pomorskiego, m. in. w zdobywaniu Kołobrzegu i Berlina.

Na szlaku tym podczas forsowania Odry Apollina przeżyła chwile grozy, gdyż ze swoim punktem medycznym pełnym rannych znalazła się w okrążeniu niemieckim. Macierzysty 12. pp. w czasie krwawych walk przejściowo wycofał się. Groza trwała 48 godzin, ale Niemcy nie nadeszli a 12. pp. nacierając dotarł do swojej jednostki medycznej.

Odnaczała się ogromną ofiarnością i poświęceniem. Często nie odchodziła od stołu operacyjnego przez kilkanaście godzin. Jej wytrwałość wywoływała podziw z uwagi na drobną, delikatną sylwetkę.

Po zakończeniu wojny przez długie lata nadal pracowała jako lekarz wojskowy w jednostkach lub szpitalach wojskowych, m. in. ostatnio w szpitalu klinicznym w wojskowej akademii medycznej.

W latach pięćdziesiątych czyniła starania o nostryfikację dyplomu lekarza, przygotowując się dość długo do egzaminu. Okazało się, że Jej dyplom lekarski z byłego Związku Radzieckiego nie wymagał nostryfikacji. Jednakże czasu poświęconego na naukę w tej sprawie nie uważa Ona za stracony, ponieważ wpłynęło to na podwyższenie poziomu Jej kwalifikacji lekarza.

Apollina została ze służby wojskowej zwolniona 19 października 1973 r. w stopniu pułkownika (nr rozkazu 0401 MON).

Po przejściu na emeryturę Apollina z Służbie Zdrowia pracowała na 1/4 etatu, m. in. w wojskowej służbie zdrowia w przychodni dla pracowników cywilnych.

Życie osobiste Apolliny zarówno w czasie wojny, jak i po wojnie nie było łatwe i układało się różnie. Podczas wojny poznała porucznika do-cę kompanii rusznic przeciwpancernych 4. DP Jana Bogatko. Rozwinęło się między nimi głębokie uczucie i doszło do małżeństwa. Jan Bogatko głęboko wierzący życzył sobie ślubu kościelnego i choć Apollina jako Rosjanka nie była związana z wyznaniem rzymsko-katolickim, to bez wahania zgodziła się na propozycję Janka Bogatki. Ślub odbył się w Otwocku 5 XI 1944 r. Z małżeństwa tego urodził się synek, który umarł jako niemowlę.

Jan Bogatko zginął 19 kwietnia 1945 r., nie pełny miesiąc przed zakończeniem wojny pod Wriezen w operacji berlińskiej. Miał on bogaty i bohaterski szlak bojowy, uczestnicząc w bitwie pod Lenino i w ciężkich walkach o wyzwolenie Kołobrzegu i Berlina. Zwłoki jego zaraz po wojnie zostały przeniesione na cmentarz wojskowy w Siekierkach i pochowane w kwaterze 5-7, a nazwisko jego umieszczone zostało na tablicy honorowej w centrum tego cmentarza.

Apollina ponownie wyszła za mąż w maju 1947 za Mieczysława Atamaniuka. Chociaż nazwisko drugiego męża brzmiało z rosyjska, to był on Polakiem. Przed wrześniem 1939 r. ukończył podchorążówkę i był uczestnikiem kampanii wrześniowej, dostał się do niewoli niemieckiej, ale zdołał uciec z pociągu w Krakowie. Podczas okupacji należał do AK. W kwietniu 1944 r. wstąpił do 4. DP w Sumach, zatajając fakt swojej przynależności do AK.

Polak?

Dostał przydział do Batalionu Szkolnego jako wykładowca, a od sierpnia 1944 r. przeniesiony do 12. pp. jako do-ca 9 kompanii. Brał udział we wszystkich walkach od Sum do Berlina, odznaczając się wielką odwagą i bohaterstwem, które opisuje m. in. Alojzy Sroga w książce pt. „Na drodze stał Kołobrzeg”. Na terenie Berlina został ranny w prawą rękę.

Po zakończeniu działań wojennych został w wojsku z przydziałem do jednostek szkoleniowych, gdzie w zakresie szkolenia położył duże zasługi. Brał udział w walkach z bandami ukraińskimi, a później pracował w sztabie generalnym, uzyskując coraz wyższe stopnie wojskowe. Zdemobilizowany został 17 IX 1970 r. w stopniu pułkownika. Umarł 6 VI 1984 r.

Z małżeństwa Apolliny i Mieczysława Atamaniuków urodziło się dwoje dzieci, syn Ryszard i córka Barbara, które ukończyły wyższe studia i założyły swoje rodziny. Z dziećmi i wnukami utrzymuje serdeczne stosunki.

Apollina do 1952 r. była obywatelką Związku Radzieckiego. Pokochała Polskę i pragnęła w niej pozostać. Wszczęła starania o przyznanie Jej obywatelstwa polskiego, motywując swoją prośbę m. in. tym, że walczyła w czasie wojny w polskiej armii, że po raz wtóry wyszła za mąż za polskiego oficera oraz że dzieci chodziły do polskiej szkoły i czuły się jak inne polskie dzieci.

Niestety, na decyzję w tej sprawie czekała parę lat. Zgodnie z odgórnymi dyrektywami służba bezpieczeństwa nalegała na Jej powrót do Związku Radzieckiego, stosując różne metody i ostre polecenia. Ten stan rzeczy Atamaniuków doprowadzał do wyczerpania nerwowego.

Również wobec męża Apolliny wysuwano różne karne zarzuty, z których ostatecznie został uniewinniony. Według Apolliny to powodem stosowania prowokacyjnych oskarżeń przeciwko Jej mężowi był fakt ukrycia przez niego w chwili wstąpienia do 4. DP przynależności do AK, jak też i Jej staranie o uzyskanie obywatelstwa polskiego. Tak więc Apollina za osiągnięcie obywatelstwa polskiego zapłaciła wysoką cenę.

Apollina jest przede wszystkim autentycznym ofiarnym lekarzem społecznikiem.

Od 1975 r. pracowała w Przychodni dla Kombatantów przy ul. Banacha aż do likwidacji tej przychodni w 2001 roku. Nie liczyła się z czasem, przyjmowała pacjentów bez pośpiechu i zawsze do końca załatwiała wszystkich czekających. Była cenionym i szanowanym lekarzem przez wszystkich pacjentów z różnych ugrupowań kombatanckich. W ubiegłych latach w ramach też pracy społecznej przebadła kilkuset kombatantów 1., 2., 3. i 4. dywizji piechoty. Oddzielnie przebadła kobiety-kombatantki 1. i 2. Armii WP ze środowiska warszawskiego. Dzięki temu wykryła u niektórych kombatantek niebezpieczne choroby, a także i takie, które stanowiły podstawę do uzyskania inwalidztwa wojennego.

Ponadto w Przychodni przy ul. Banacha w porozumieniu z organizacją żydowską przebadła Żydów – nie tylko ze środowiska warszawskiego – którzy ocalili z holocaustu. Po tym przebadaniu zachowała się bogata dokumentacja.

W 1996 r. przebadła wielu Sybiraków i przez okres roku występowała z wnioskami do ZUS-u o przyznaniu inwalidztwa wojennego.

Nadto objęła badaniem więźniów i inne osoby represjonowane przez NKWD i UB. W czasie stanu wojennego zaś przebadła z docentem Józefem Panacewiczem oficerów rezerwy z terenu Warszawy.

Przez wiele lat wchodziła w skład wojskowych komisji lekarskich, w tym również komisji centralnej. Była członkiem komisji lekarskiej w orzeczeniach ZUS w odniesieniu do kombatantów. Za swoją podstawę jako społecznika otrzymywała podziękowania i gratulacje z różnych środowisk kombatanckich.

Niezależnie od niezwykle troskliwej opieki nad środowiskiem kombatanckim, aktualnie w klasztorze sióstr zakonnych przy ul. Tamki w Warszawie równie troskliwie czuwa nad zdrowiem przebywających tam pensjonariuszy, starych, obłożnie chorych.

Na podkreślenie zasługuje fakt, że jako lekarz zawsze dbała i dba nadal o pogłębianie swej wiedzy lekarskiej. Uczestniczy w profesjonalnych sympozjach, naradach, czyta literaturę fachową i dzięki temu na bieżąco jest zorientowana co dzieje się w osiągnięciach wiedzy medycznej.

Apollina reprezentuje niepospolita osobowość, wychodzi naprzeciw ludzkim problemom i dramatom, nie jest Jej potrzebna wdzięczność, ani na nią nie oczekuje. W jej powołaniu lekarskim zaznaczają się takie cechy jak godność, wyrozumiałość, skromność oraz wrażliwość na los chorego. I dlatego zasłużyła sobie na miano człowieka prawego i szlachetnego. Tak więc w jej pracy jako lekarza mieszczą się wszystkie przykazania Hipokratesa.

Apollina Atamaniuk posiada wiele odznaczeń wojskowych, państwowych i społecznych.

Relacja własna (ustna) Apolliny; J. Śliwiński, *Z kroniki bojowych dni*, MON, Warszawa 1963, s. 66, 76, 82, 117, 234, 297, 322, 423, 436; A. Wójtowicz, *Sercem zbrojne*, MON, Warszawa 1982, s. 79-81; Biuletyn Klubu Kombatantów 4. DP im. Jana Kilińskiego, nr 39, lipiec 2000; A. Sroga, *Na drodze stał Kołobrzeg*, MON, Warszawa 1985, wydane, s. 329, 401-402, 470, 474-475, 510, 548, 577, 580, 600; B. Scyda, *Dzieje medycyny w zarysie*, cz. I, PZWL, Warszawa 1962, s. 80; Okazjonalne artykuły w prasie codziennej oraz medycznej.

załącznik: 3 fotografie

Adela Żurawska

Warszawa, dnia 12.12.2001 rok

I/2 Dokumenty (sensu stricto) dot. osoby reletora
Kserokopie

- 1) Zaświadczenie z Centralnego Archiwum Wojskowego
W-ua, 12 VII 1993r. zaświadcza, że Atamanuk Apollina
pełniła służbę w Wojsku Polskim od 21.04.1944 do 19.10.1973r.
mps, kopia k.1, s.1
- 2) Zaświadczenie z Prezydium Wojewódzkiej Rady, W-ua 9 VIII 1968r.
mps, kopia k.1, s.21 fot.
- 3) Siły Zbrojne Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej. Zeszyt Ewidencyjny
Atamanuk. Przebieg służby od 21 IV 1944 do 27 IX 1973
rękopis kopia k.1, s.3-4
- 4) Legitymacja Atamanuk, odznaczenia Krzyżem Komandorskim
Orderu Odrodzenia Polski, W-ua 17 IV 2003r. Prezydent R.P. A. Kwasniewski
mps, kopia k.1, s.5
- 5) Patent Nr 28797, W-ua 2001
Atamanuk Apollina - Weteran Walk o Wolność i Niepodległość
Ojczyzny
mps, kopia k.1, s.6
- 6) Wyrażenie p.k. Apollina Atamanuk Medalem Pamięci
W-ua 9 V 2003r. Zarząd Główny Związku Byłych Żołdaków
Zawodowych i Oficerów Rezerwy Wojska Polskiego
Ksero k.1, s.7
- 7) SMS i Polskie Akcje Humanitarne
dr Apollina Atamanuk
W-ua 2002 oryg. k.1, s.8

T/2/n

CAW-kw/1

WYDAJE SIĘ TYLKO RAZ -
POŚLUGIWAC SIĘ ODPISAMI

CENTRALNE ARCHIWUM
WOJSKOWE

Nr 3199/k IV/AJ

dnia 1993-07-12

00-910 Warszawa 72

ZASWIADCZENIE

Zaswiadcza się na podstawie dokumentów personalnych, że Ob. Apollina - - - - -

A T A M A N I U K c. Bazylego ur. 20.12.1919 r. - - - - -
(imię, nazwisko i imię ojca) (data urodzenia)

pełnił służbę w Wojsku Polskim od 21.04.1944 r. do 19.10.1973 r. Jednostka, w której w/w pełnił służbę brała udział w wojnie od 7.04.1944 r. do 9.05.1945 r.

Niniejsze zaświadczenie wydaje się dla celów urzędowych

Podstawa: sygn. akt CAW, tap 1600/76/5.

SZEF CAW

MON-CAW-kw/1. WDL, zam. 888 z 76/77. CW-79008

Wydano dnia 19.04
Liczba 2136 2154 100

Prezydium
Wojewódzkiej Rady

Narodowej
XXXXXXXXXX

..... do 196... r.
Warszawa 9.VIII

W m.st. Warszawie

Nr 1190

Zaświadczenie

Obyw.

Lek. ATAMANIUK APOLLINA (nazwisko i imię)

ur. dn. 20 grudnia 1919 r. Przystań Piernowo ZSRR

posiadający Dyplomu Nr. 726986 wydany przez Państw.

Instytut Medyczny w Kazaniu dn. 25.XII.1943 r.
(dyplom, świadectwo - wymienić jakie)

na podst. art.

4 ustawy z dnia 28.X.1950 r. o

zawodzie lekarza/Dz.U.R.P. Nr. 50 poz. 458/
oraz § 3 ust. 1 i § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Zdrowia
z dnia 2 sierpnia 1951 r. (Dz. U. Nr 43, poz. 328) upoważniony
jest do wykonywania zawodu.

lekarza

za Prezydium Wojew. Rady
Narodowej

MIERO...
Wydział Zarządu Województwa

M p.

Kierownik Wydziału Zarządu Województwa

Zaświadczenie o prawie wykonywania zawodu.

Mz/Kd 15, PWHDA Warszawa, Bema 60 1499/Wa
ZG Biskupiec 756 30.4.66 36.000 szt.

17.08.1968

Atamaniuk

I/2/3

A - 25

Nr pozycji rejestru
alfabetycznego
(wpisać ośmiedziem)

SIŁY ZBROJNE
Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej

Zeszyt Ewidencyjny
Atamaniuk

Nazwisko

Apollina c. Bazylego

Imię (imiiona) i imię ojca

1	Data i miejsce urodzenia (powiat, województwo)	20 grudnia 1919 - Anystan Pietnowo USSR
---	---	--

GA II

I/2/4

24 Przebieg służby						Od
Od	Do	Nazwa jednostki wojskowej	Nazwa stanowiska	Stopień etatowy stanow.	Czyj rozkaz, nr i data	
21.4.44	8.5.45	12 pp. 4. D.P.	lekarz pułku	mjr.		
8.5.45	15.8.45	6. Samod. Baon KBW	lekarz batalionu	mjr.	165	21.6.45
15.8.45	30.6.47	Kommo Komp. KBW	lekarz kompanii	mjr.		
30.6.47	8.2.50	Sam. Pułk Ochr. Rozd.	lekarz Oddziału	ppik.	106.	30.6.47
8.2.50	23.12.50	Szpital. Okręgu Nr 1	lekarz starysta	ppik.	75	8.2.50
23.12.50	25.10.51	Szpital. Okręgu Nr 1	Asystent Oddz. Hen.	ppik.	MON 960	23.12.50
25.10.51	22.12.53	1. Szpital. Okręgu. OMI	Członek Hojsh. Kom. Lek.	ppik.	MON 1170	25.10.51
22.12.53	19.1.55	H. C. H. Med.	ślusarz. K.D.O.		1599	22.12.53
19.1.55	12.11.56	Oddz. Si. Med. HON	członek. HKL	ppik.	MON 44	19.01.55
12.11.56	6.7.57	1. Hojsh. Szpital. Okręgu Hojsh. Inst. Nauk. Bad.	Asyst. Oddz. Chorob. Hen.	ppik.	685	12.11.56
6.7.57	31.8.57	i Dosn. Med. Lotn.	Prac. Nauk. Laborat. Fizj.	ppik.	MON 0689	6.07.57
31.8.57	17.10.59	Hojsh. Komand. Helik.	Z-ca Przewodniczącego HKL	ppik.	MON Lot. 0140	31.8.57
17.10.59	25.10.1962	DHL i OPL Ok.	Z-ca Przewodniczącego HKL		MON Lot. 0183	17.10.59
25.10.1962	26.11.1968	3 Centr. Szpital. Klim. A 17 M	lekarz Lotn. rozk. St. Lot. Lek.	ppik.	MON 0477	26.11.62
26.11.1968	13.10.1973	Centralna Wojskowa Klinika Lekarska	Członek wojsk. kom. lek.	ppik.	MON 0560	13.10.62
Zwolniony z wojskowej służby zawodowej z powodu: przekroczenia wiekowej granicy wieku						
art. 50 ust. 1 pkt. 2 Rozk. Pers. Nr 033 z dnia 7.03. 1973 roku						
Zwolniony z dniem 19.10. 1973 roku						
Drugostronna kopia w biurze wykonawcy rozkazu szefowa n. w Centralnym Archiwum Wojskowym. Podstawa 1 A ATAMANIK TAB. 1600176/5 125						
993-07-12						

RZECZPOSPOLITA POLSKA

POSTANOWIENIEM
z dnia 17 kwietnia 2003 r.

LEGITYMACJA

Pani Apollina
ATAMANIUK

odznaczona została

Nr 62-2003-1

KRZYŻEM KOMANDORSKIM
ORDERU ODRODZENIA POLSKI

Warszawa

dnia 17 kwietnia 2003 r.

PREZYDENT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

A. Kwaśniewski
Aleksander Kwaśniewski

T/2/5

1/2/16

PATENT Nr 28797

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej
potwierdza się, że

Pani ATAMANIUK APOLLINA.....

w latach walki zbrojnej z najeźdźcami
z honorem pełniła żołnierską powinność
i uzyskała prawo do zaszczytnego tytułu:

*Weteran Walk o Wolność i Niepodległość
Ojczyzny*

KIEROWNIK
URZĘDU DO SPRAW KOMBATANTÓW
I OSÓB REPRERSONOWANYCH

PREZES
RADY MINISTRÓW
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Stank
Warszawa, 2001 r.

Jad Piłh

BOG HONOR OJCZYZNA

1/2/9

87

ZARZĄD GŁÓWNY
ZWIĄZKU BYŁYCH ŻOŁNIERZY
ZAWODOWYCH I OFICERÓW REZERWY
WOJSKA POLSKIEGO

wyróżnia

Pana/ni:

*ptk Apollinę
ATAMANIUK*

MEDALEM PAMIĄTKOWYM

PREZYDIUM
ZARZĄDU GŁÓWNEGO
ZBZ/ZORWP

Warszawa 9.05.2003r

ims

IMS i Polska Akcja Humanitarna

składają serdecznie

PODZIĘKOWANIE

dla

dr Apollina Atamańuk

za ufundowanie posiłków dzieciom objętym akcją Pajacyk

w ramach honorowego uczestnictwa

w badaniach rynku farmaceutycznego organizowanych przez IMS

Zbigniew Jasiński

Zb. Jasiński

IMS Poland

Janina Ochojska

Janina Ochojska

Polska Akcja Humanitarna

Warszawa 2002

I/2/8

I/3 Inne materiały dokumentacyjne dot. osoby reletora

Kwestionariusz „Towarzyszek Frontowej Drogi”
wypełniony własnoręcznie [b.d.]
rękopis, oryg. k. 1, s. 2

200p. ~~by Krawienka~~

im.

265140

Wa 9

(m. g. dawno)

2287

I/3/11

K w e s t i o n a r i u s z

" T O W A R Z Y S Z E K F R O N T O W Y C H D R Ó G "

1. Imię i nazwisko *Apollina ATAMANIUK*
2. Nazwisko panieńskie ew. pseudonim
3. Data i miejsce urodzenia *20 XII 1919. ZSRK*
4. Miejsce zamieszkania *W. W. uc. WARECKA 4/6 m. 46*
/miejsowość, ulica, numer, powiat/
5. Miejsce i rodzaj wykonywanej pracy *MOU*
6. Data i miejsce wstąpienia do jednostki wojskowej, oddziału partyzanckiego, ruchu oporu *1. Armia W.P. 4. Bryg. 12. p. pułk. 1949.*
7. Czas, miejsce i rodzaj działalności w wojsku, partyzancie, ruchu oporu *WOJ 520 POLSKA*
001 1943
8. Czy brała udział w bezpośrednich walkach z okupantem, podać gdzie *TAK. Szereg 601. 1. Armia W.P. 4. Bryg. 12. p. pułk.*
(od sumy do TAK)
9. Czy była ranna, gdzie *TAK. Kotołocze*
10. Czy posiada dokumenty lub świadków, którzy mogą potwierdzić powyższe dane *TAK*
11. Czy posiada dokumenty wojskowe i zdjęcia z lat walki, jakie *TAK. Akta personalne*
12. Czy należy do ZBoWiD
13. Inne organizacje społeczne do których należy oraz funkcje
14. Posiadane odznaczenia państwowe, wojskowe i społeczne *państwowe, inne, W. 520 we*
państwowe

T/3/11

- 2 -

Dodatkowe dane :

II Materiały uzupełniające relację

Bogotko - Atamanienko Apollina z d. Leonienko
(20.12.1919-) oprac. Adela Żurewska na podstawie
relacji Apolliny Atamanienko. W: Kobiety - żołnierze 1 i 2 Armii WP
Biografie i wspomnienia, Lublin 2010, red. Maria Wójcik
s. 32-37
mps. kserokopia, K. 6, S. 6

II/1

**BOGATKO-ATAMANIUK Apollina
z d. Leonienko (20.12.1919)**

Urodziła się w Przystań Piernowo k. Kijowa. Ojciec, Bazyli Leonienko pracował jako robotnik, matka, Zinajda z d. Michalenko, zajmowała się wychowaniem dzieci. Prowadziła też małe gospodarstwo rolne.

W 1928 (lub 1929) roku, gdy w ZSRR zaczął się okres przymusowej kolektywizacji, ojciec, za odmowę przystąpienia do kołchozu został aresztowany. Odbył się sąd pokazowy w Woropajewo, w Kijowskiej *oblasti*. Zasądzono 10 lat łagrów. Nigdy stamtąd nie wrócił. Zmarł w łagrze w 1933 (lub 1934) roku. Zrehabilitowany został pośmiertnie w 1939 roku (lub 1941). Po aresztowaniu ojca, matka została z trójką dzieci. Znalazła się w dramatycznej sytuacji. Pozbawiona środków do życia, różnymi sposobami ratowała dzieci przed głodową śmiercią. Pracowała w kołchozie. Utrzymywała dwóch synów, którzy przy niej zostali. W latach trzydziestych na Ukrainie panował wielki głód. Jeden syn zmarł na zapalenie wyrostka robaczkowego, starszy przeżył II wojnę. Był zmobilizowany do wojska. 9-letnia Apollina Leonienko znalazła się pod opieką Zofii Rowińskiej, prawnika, która przez cały okres dzieciństwa bardzo serdecznie opiekowała się nią. Dzięki tej opiece nie odczuła głodu i mogła uczyć się. W 1939 r. skończyła z celującym wynikiem dziesięcioletnią szkołę i zdała egzamin do Instytutu Medycznego w Kijowie. Studia medyczne wybrała z zamiłowania. Od dzieciństwa marzyła o zawodzie lekarza, chciała nieść ludziom pomoc zdrowotną. W Kijowie była

II/21

świadkiem wstrząsających sytuacji. Na ulicach miasta leżeli martwi lub konający z głodu ludzie. Nigdy nie była w stanie tego zapomnieć.

21. czerwca 1941 r. zdała ostatni egzamin z wszystkich przedmiotów. Miała już wakacje i wyjechała na wczasy. Rano 22. czerwca, w niedzielę, dowiedziała się, że Kijów został zbombardowany i że jest wojna z Niemcami. W radiu usłyszała odezwę, aby wszyscy studenci zgłosili się na uczelnię. Zgłosiła się do Instytutu Medycznego, otrzymała indeks z ocenami za trzy lata studiów oraz zaświadczenie, stwierdzające, że na podstawie tego indeksu może studiować na wszystkich uczelniach w ZSRR. Apollina Leonienko uparcie dążyła do skończenia studiów medycznych. Dokonała tego. Po długiej wędrówce znalazła się w Kazaniu, stolicy Tatarskiej Republiki. 25. grudnia 1943 r., po pięciu latach studiów, otrzymała dyplom lekarza medycyny i stopień starszego lejtnanta. Warunki życiowe studentów w czasie wojny były bardzo ciężkie. Aby wytrwać, wspierała się podejmowaniem pracy w miejscowym szpitalu lub pogotowiu.

Wszyscy lekarze medycyny, którzy uzyskali dyplom, kierowani byli na specjalizację do różnych miast, m.in. do Gorkiego, Uffy, Omska, Moskwy. Apollina Leonienko otrzymała skierowanie do Moskwy na kurs chirurgii urazowej (medycyny wojennej), który ukończyła w lutym 1944 r. z wynikiem celującym i tytułem lekarza wojennego.

W kwietniu 1944 r. została zmobilizowana do polskiej armii w Sumach na Ukrainie. Otrzymała skierowanie do 12. pułku piechoty w 4. Dywizji Piechoty im. Jana Kilińskiego 1. Armii WP. Powierzono jej zorganizowanie pułkowego punktu medycznego (PPM). Przystąpiła do tej pracy z wielkim poświęceniem. Szkoliła personel sanitarny przygotowując do frontowych zadań, gromadziła wyposażenie w środki medyczne, dbała o warunki sanitarne żołnierzy. Z 4. Dywizją w 12. pułku piechoty przeszła cały jej szlak bojowy, aż do Łaby. Przysięgę żołnierską złożyła w Lublinie, skąd dywizja wyruszyła w kierunku Puław. Podczas forsowania Wisły i walk na przyczółku warecko-magnuszewskim do punktu medycznego napływało dużo rannych. Doktor Leonienko ratowała życie żołnierzy z wielką ofiarnością, poświęceniem i wiedzą lekarską. W Warszawie, po 17. stycznia 1945 r., uczestniczyła w defiladzie wojskowej wśród ruin i gruzów. Zapamiętała ją jako przerażające widowisko. Miasto było tak bardzo zniszczone.

W styczniu 1945 roku 4. Dywizja opuściła Warszawę. Przeprowadziła się przez Wisłę w okolicach Góry Kalwarii i skierowała w kierunku Bydgoszczy i Wału Pomorskiego. Punkt medyczny zawsze znajdował się najbliżej pola walki, czasem kilometr lub dwa od linii ognia. Przemieszczał się za natarciem 12. pułku piechoty, który jak cała

II/3

4. Dywizja 1. Armii stale był w natarciu. W kwietniu 1945 r. nad Odrą punkt medyczny znalazł się w niemieckim okrążeniu. Któregoś dnia, gdy opatrzonych rannych zabrano do szpitala, w punkcie medycznym zostało 18-20 żołnierzy, rannych w nogi. Po wstępnym opatrzeniu oczekiwali na transport do szpitala, który zazwyczaj przyjeżdżał regularnie. W tym dniu czekanie wydłużało się. Felczerzy odeszli z walczącą jednostką, doktor Leonienko została sama z unieruchomionymi rannymi. Do PPM przybył goniec z wiadomością, że transportu nie będzie i że punkt jest okrążony przez Niemców. Nie wpadła w panikę. Podała żołnierzom leki uspokajające i przeciwbólowe. Starła się nie dać znać po sobie, że sytuacja jest krytyczna. Uspokajała rannych, że razem z nimi oczekiwać będzie na transport i dopóki nie przybędzie, nigdzie nie odejdzie. Miała pełną świadomość, że gdy przyjdą Niemcy, nie będą bawić się w miłość, wystrzelają wszystkich. W napięciu jeszcze raz sprawdzała rany, opatrunki, doglądała rannych. Wiedziała jedno, że nie zostawi ich samych, że do ostatniej chwili będzie z nimi i z nimi zginie. To przerażające 20-godzinne oczekiwanie z rannymi, którzy nie wiedzieli co ich czeka, było dla niej wiecznością. Raptem wpadli felczerzy i sanitariusze z radością oznajmiając, że okrążenie zostało przerwane. Ranni byli uratowani. *Będą żyli!* - tylko to liczyło się dla dr Leonienko.

W czasie bardzo ciężkich walk o zdobycie Wału Pomorskiego w lutym 1945 r., walk o Kołobrzeg w marcu i przy forsowaniu Odry było wielu rannych. Pracowała bezustannie, zobojętniała na nieustanną kanonadę i bliskie wybuchy. Ranni byli w szoku, roztrzęsieni, często agresywni i przerażeni. Nie wytrzymywali, nie mogli znieść piekła. Twarze ich wykrzywione z bólu, błyszczące, szeroko rozwarte oczy, wszyscy wynurzani w błocie i sadzach, ociekający cuchnącą mazią od stóp do głów – to sytuacja, w której dr Leonienko znajdowała się od miesięcy, zanim doszła do Berlina. Często nie odchodziła od stołu operacyjnego przez kilkanaście godzin. Jej wytrwałość wywoływała podziw. Była drobną, delikatną kobietą.

Po zakończeniu działań wojennych pozostała w Polsce. Pracowała w wojskowej służbie zdrowia na odpowiedzialnych stanowiskach, m.in. w 2. Szpitalu Klinicznym Wojskowej Akademii Medycznej. Dyplom lekarza medycyny zdobyty w Kazaniu nie wymagał nostryfikacji, upoważniał do wykonywania zawodu lekarza (prawo wykonywania zawodu lekarza - nr 1288083).

W 1944 r. wyszła za mąż za porucznika Jana Bogatko, który był dowódcą kompanii rusznic przeciwpancernych w 12. pułku piechoty 4. Dywizji Piechoty im. Jana Kilińskiego 1. Armii Polskiej. Ślub od-

11/74

był się w kościele w Otwocku 5. listopada. Z małżeństwa tego urodził się syn, który zmarł w niemowlęctwie. Porucznik Jan Bogatko walczył pod Lenino, o zdobycie Wału Pomorskiego i Kołobrzegu. W lutym 1945 r., za udział w walkach o zdobycie Złotowa, Jastrowia, Roderitz i innych miast Pomorza Zachodniego otrzymał podziękowanie naczelnego wodza armii i dowódcy pułku. Poległ śmiercią bohatera podczas forsowania Odry 19. kwietnia 1945 r. Został pochowany na cmentarzu w Siekierkach, w kwaterze 5-7. Nazwisko jego umieszczone zostało na tablicy honorowej w centrum tego cmentarza.

W maju 1947 r. Apollina Bogatko ponownie wyszła za mąż, za Mieczysława Atamaniuka, również Polaka. Mąż przed wojną skończył podchorążówkę, uczestniczył w kampanii wrześniowej, w czasie której dostał się do niemieckiej niewoli. Uciekł z transportu. Przedostał się do oddziałów Armii Krajowej i działał w konspiracji. W 1944 r. został powołany do wojska polskiego i skierowany do 4. Dywizji Piechoty w Sumach na stanowisko dowódcy kompanii w 12. pułku piechoty. Brał udział we wszystkich walkach 4. Dywizji, od Sum do Berlina. W czasie szturm na Berlin został ranny w prawą rękę. Po wojnie pracował na odpowiedzialnych stanowiskach, m.in. w sztabie generalnym. Zmarł 6 VI 1984 r.

Apollina Atamaniuk mieszkając w Polsce miała wciąż obywatelstwo radzieckie. W 1952 r. podjęła starania o uzyskanie polskiego obywatelstwa. Na decyzję czekała kilka lat. Urząd Bezpieczeństwa żądał od niej opuszczenia Polski z dnia na dzień. Stosowane środki przymusu były wyjątkowo drastyczne i wyczerpywały nerwowo małżonków. W tym samym czasie mąż miał poważne kłopoty z powodu zatajenia faktu przynależności do Armii Krajowej, gdy wstępował do wojska. Było wszczynane przeciwko niemu dochodzenie karne.

Matka Apolliny Leonienko została zamordowana. Nieznani sprawcy podpalili dom, matkę wrzucili do ognia. Wprawdzie została uratowana, ale na skutek poparzenia zmarła. To wstrząsające zdarzenie miało miejsce między 1951 a 1953 rokiem. Po odejściu z domu i aresztowaniu ojca Apollina Leonienko kontaktu z rodzicami nie miała. Przez całe swoje dziecięce i młode lata, i całe późniejsze życie, przeżywała tragiczną, niesprawiedliwą śmierć ojca, a potem matki. Sama też doznała w życiu wiele przeżyć, ale też i wiele satysfakcji, wyrazów sympatii. Zawsze obdarzała ludzi miłością, która była odwzajemniona. W 1961 r. Stanisław Szubert poświęcił jej dwa wiersze: „Oczy lekarki pełne poezji są” i „Miłość do ran”.

Z czynnej służby wojskowej pułkownik Apollina Atamaniuk odeszła 19. października 1973 r. (rozkaz MON nr 0401). Mianowanie do

II-15

stopnia pułkownika otrzymała 30. marca 1970 r. Po przejściu na emeryturę pracowała nadal jako lekarz w przychodni dla kombatantów przy ul. Banacha, aż do likwidacji tej przychodni w 2001 r. Kombatanci różnych ugrupowań okresu wojny cenili ją i bardzo szanowali, gdyż pracowała ofiarnie, z wielką troską o ich zdrowie. Wiele czasu poświęcała na pracę społeczną. Przebadała kilkuset kombatantów pierwszej, drugiej, trzeciej i czwartej Dywizji Piechoty oraz kombatantów Armii Krajowej. Oddzielnie zajęła się przebadaniem kombatantek 1. i 2. Armii WP ze środowiska warszawskiego. W czasie tych badań wykryła u niektórych kobiet niebezpieczne choroby, także i takie, które stanowiły podstawę do uzyskania inwalidztwa wojennego. Pracując w przychodni przy ul. Banacha, na prośbę Stowarzyszenia Dzieci Holokaustu w Polsce, przebadła Żydów, dorosłych i dzieci, którzy ocalili z zagłady. W wyniku tych badań powstała bogata dokumentacja. W 1996 r. objęła badaniami Sybiraków. W ich sprawach występowała z wnioskami do ZUS o przyznanie statusu inwalidy represjonowanego. Przy współpracy z dr. Józefem Panacewiczem zajęła się również badaniem osób represjonowanych przez NKWD i UB. Przez wiele lat pracowała w wojskowych komisjach lekarskich, także w komisji centralnej. Udzielała opinii dla ZUS w sprawach związanych z orzeczeniami kombatanckimi. Za swoją postawę społecznika otrzymywała podziękowania i gratulacje z różnych środowisk kombatanckich. Od wielu lat czuwa nad zdrowiem starych, obłożnie chorych pensjonariuszy w Warszawie. Ma niepospolitą osobowość, zawsze wychodzi naprzeciw ludzkich problemów i dramatów. Nie oczekuje na wdzięczność, ani podziękowania. Znana jest ze skromności, prawości i szlachetności.

Za zasługi wojenne i pracę lekarza-społecznika odznaczona została w 1945 r. Brązowym Medalem Za Zasługi na Polu Chwały, Medalem Zwycięstwa i Wolności, Medalem Za Zwycięstwo nad Niemcami, Medalem Za Warszawę, w 1946 r. - Srebrnym Krzyżem Zasługi, w 1958 - Złotym Krzyżem Zasługi, Medalem Za Odrę, Nysę i Bałtyk, w 1968 r. - Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, w 1979 - Krzyżem Oficerskim OOP. W 2003 r. uhonorowana została Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski. Otrzymała też Złoty i Srebrny Medal „Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny” (1973, 1951), Medal Za Udział w Walkach o Berlin (1967) oraz wiele innych honorowych odznaczeń.

II/6

Apollina Atamaniuk ma dwoje dorosłych, wykształconych dzieci. Córka Barbara jest mgr. fizyki Uniwersytetu Warszawskiego, syn Ryszard – mgr. matematyki UW.

Na podst. relacji Apolliny Atamaniuk, relacji Adeli Żurawskiej i dokumentów personalnych

BORKOWSKA-SKŁADZIŃSKA Anna
(23.11.1924)

Urodziła się w Bohdanowie, woj. wileńskie, jako córka Zygmunta Borkowskiego i Wandy z d. Kosińskiej. Rodzice matki wywodzili się z kieleckiego. Ojciec, syn Stanisława Borkowskiego, był legionista-rotmistrzem od początku powstania Legionów Piłsudskiego. Kilkakrotnie ranny, odznaczony został wieloma krzyżami. (Dokumenty dotyczące odznaczeń znajdują się u córki, Zofii Parzenickiej).

Do września 1939 r. Anna Borkowska mieszkała z rodzicami, siostrą Zofią i bratem Andrzejem w Głębokim w woj. wileńskim. Po wkroczeniu Armii Czerwonej na Wileńszczyznę ojciec i brat zdążyli przedostać się do Warszawy. Ojciec walczył w Powstaniu Warszawskim. Po klęsce powstania został przez Niemców internowany. Był jeńcem oflagu Grossborn. Przeżył. Po wyzwoleniu obozu przez aliantów znalazł się w Anglii, skąd powrócił do Polski. W kilka miesięcy później został aresztowany przez UB w Wejherowie. Po zwolnieniu ojca z więzienia rodzice Anny przenieśli się do Sopotu. Po kilku latach ojciec zmarł.

Brat Anny, Andrzej Borkowski, po ucieczce z Głębokiego, wstąpił do Armii Krajowej w Górach Świętokrzyskich i tam w oddziale „Barabasza” walczył do końca II wojny światowej. Nie żyje już.

W nocy 10. lutego 1940 r. do domu w Głębokim, przyszło trzech enkawudzistów po Wandę Borkowską i jej córki. Dali 30 minut na zabranie niezbędnych rzeczy, załadowali na sanie i powieźli do stacji kolejowej, odległej około 20 km. Matka i siostra Zofia musiały iść pieszo. Na stacji Ziabki załadowano je do bydłowego wagonu, w którym były zainstalowane piętrowe prycze. Cały pociąg wypełniony był już ludźmi.

Na miejsce zsyłki dotarły po dwóch tygodniach, tj. 24. lutego 1940 r. Miejscem przeznaczenia był obóz Kresty, Wierchnietojemski rejon, Archangielska *oblast*. Polaków rozesłano po okolicznych obozach. Anna Borkowska z matką i siostrą znalazły się w Niuchmiżu. Już na-

1
iv

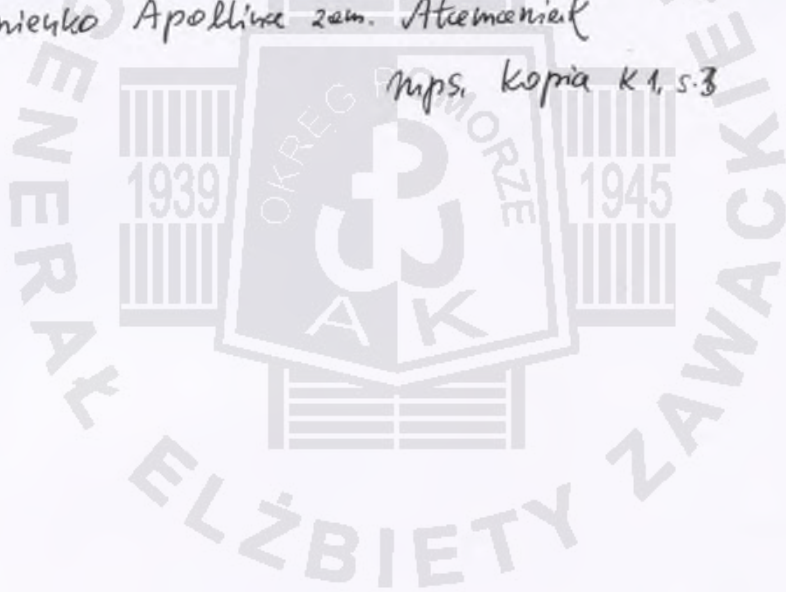
Korespondencja

List od Adeli Żureuskiej - Przewodniczącej Komitetu I-II AWP
z datą 9 IV 2002r. do Anny Rojeuskiej dokumentalistki
działu Archiwum WSK, dotyczy przesłanych dokumentów Apolliny
Atemaniak

rękopis, oryg. k. 1, s. 2

List Anny Rojeuskiej do Apolliny Atemaniak, Toruń
15 IV 2002r. zawierający informację, że na podstawie otrzymanych
dokumentów za pośrednictwem A. Żureuskiej w dziale Archiwum WSK
została założona teżka osobowa nr. inw. 2287/USK na nazwisko
Leonienko Apollina zam. Atemaniak

mps, kopia k. 1, s. 3

IV/11

A min Kochana!

Wpłynęło dnia 9 IV 1945 r.
Licz. 2136 HSK pod 17.04. D.O.

Zgodnie z prosbą przysłać adres

Apolliny Atamarnik:

ul. Wawerska 4/6 m 46, 00-040 Warszawa

i jednocześnie proszę o dostarczenie do tej
sekcji niniejszych rozmiarek, których
przebieganie prze mnie nie jest celowe.
Amin. Biogram o Apollinie dołączony wysł-

Alone; wysnazi i wyszkony, arolu, jest z pochodzenia
Razianka ale obywatelka polska. Pishnie są ruder-

IV/12
iżda jako lehou na froncie moim niepozpolitemu
postmie niu i afiasnowis. Zarduzda solie aly
raliuyi iz pporiet dohu menton archivalnych
o kolucach raliuych o niepodleziwie Polski.

Propozycja adalym nie sadac mi od mej
nadestacia propozycji i biogramu sponzdrony
jmere mnie unac ia nystarecacy o caseni jej
rjcia.

Studenie cohujs
i pardra miac

Ada Turanska.

10/3

MEMORIAŁ
General Marii Wittek

Toruń, dnia 15 04 2002r.

1.dz.2176 WSK 2002

Pani Apollina Atamaniuk

00- 040 Warszawa

Wielce Szanowna Pani,

Uprzejmie informuję, że w dziale Wojennej Służby Polek /WSK/ w naszym Archiwum została założonateczka osobowa o numerze inwentarza 2287/WSK, na Pani panięskie nazwisko Leonienko. Relację o Pani służbie wojennej oraz oświadczenia potwierdzające tę służbę oraz zdjęcia otrzymaliśmy od Pani Adeli Żurawskiej, od kilku lat aktywnie współpracującej z Fundacją Archiwum Pomorskie Armii Krajowej. Nasze Archiwum gromadzi relacje kobiet- żołnierzy walczących na frontach II wojny światowej z różnych formacji / AK, PSK, I i II Armii WP i inne. Z ogromnym wzruszeniem przeczytałam Pani życiorys, bardzo niezwykły. Bardzo się cieszę, że będę mogła współpracować z Panią, osobą zasłużoną w wojsku i w służbie zdrowia.

Wysyłam Pani materiały informujące o działalności Fundacji i Memoriału. Jeżeli jest to możliwe bardzo proszę o podpisanie Zgłoszenia Memoriału General Marii Wittek. Zależy mi bardzo na poznaniu Pani. Zapraszam do Torunia, do naszego Archiwum i na zaplanowaną listopadową XII Sesję Fundacji.

W imieniu Pani Profesor Elżbiety Zawackiej- twórczyni Fundacji i całego Zespołu bardzo serdecznie pozdrawiam, życzę wiele zdrowia, sił do dalszej pracy z nadzieją współpracy z naszym Archiwum.

Z wyrazami głębokiego szacunku

Anna Rojeuska
Dokumentalistka Archiwum WSK

№ 2287/USK

LWP

LEONIEŃKO Apollina

I v. Bogatko

II v. Atamanienk

I Wypisy ze źródeł
nazwiskowe karty informacyjne 2

1

1. 2287hsz

ZSRR/LWP

ATAMANIUK Apollina
z d. ~~Stonienko~~ Leonienko

Zródło informacji:
Kwestionariusz "Towarzyszek frontowych dróg"

Złożono:
Archiwum Pomorskie A.K.
87-100 Toruń ul. W. Garbary 2

I.Wierzb./99

Wa /g

a

T. 2287/usk

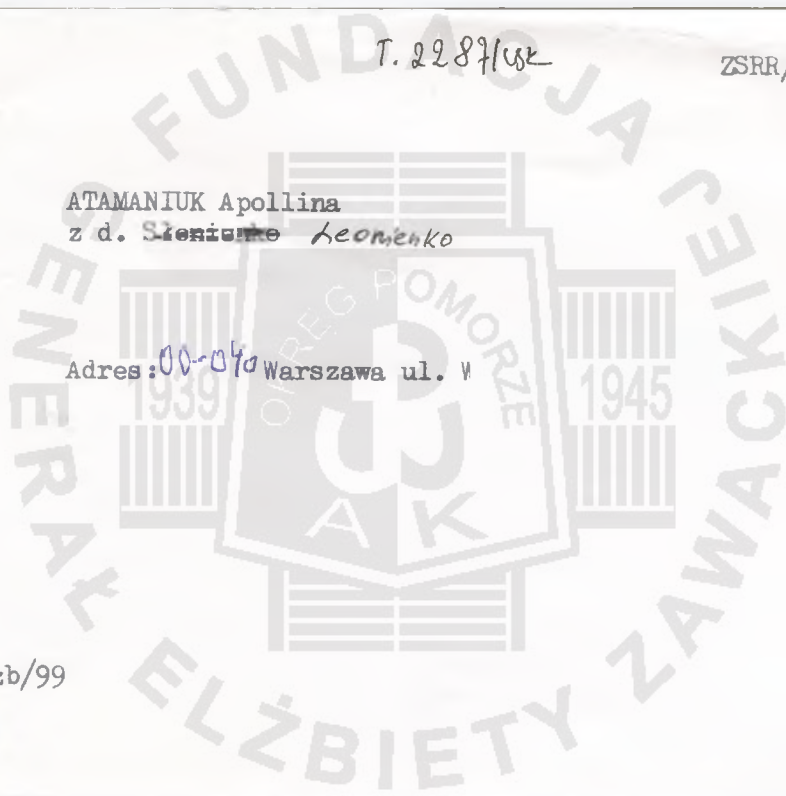
ZSRR/LWP

ATAMANIUK Apollina
z d. ~~Sienisze~~ Leonenko

Adres: 00-040 Warszawa ul. W

I.Wierzb/99

Wa /g

T. 2287/WSK

LWP

LEONIENKO Apoliza

I v. Bogatko

II v. Atamariuk

VI. Fotografie

1. zdj. w muszynie z 1870r., reprod. (8,7 x 13,2)
szt. 1
2. zdj. w musz. z odcznaczeniami, b.d., reprod.,
(10 x 15), szt. 1
3. Apoliza L., przy pracy, [redacted] W-wa 1989r.
oryg., (9 x 13,4), szt. 1
4. zdj. z mężem Mieczysławem, W-wa 1877r.
oryg., (17 x 24), szt. 1

1. WSK ⁽¹⁾
Teczki osobowe

2. T. 2287/WSK

3. repr. 8,7 x 13,2

4.

5. LEONIENKO

A polkownika

I v. Bogatko

II v. Atamaziuk

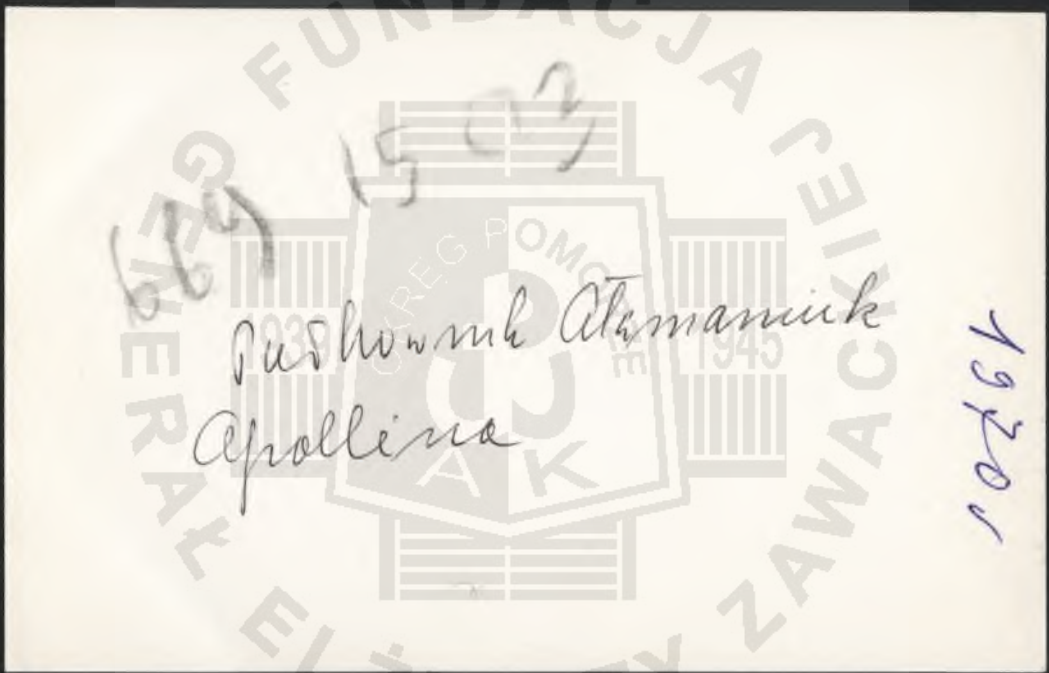
6. ... 1970 r.

7. brak

8. Uwagi: brak
Opisu fot.
podany rok 1970

②
1. WSK
Teżki osobowe

2. T. 2287/WSK

3. repr. 10x15

4.

5. LEONIENKO.
Apolina

6. W-wa 1°

7. brak

8. Uwagi:

Opis na
odwrócie fot;

Apolina Atamaniuk

Apollina
Afamauiuh

2.

1. WSK
Teczki osobowe
2. T. 2287/WSK
3. oryg. 8 x 13,4
- 4.
5. LEONIENKO Apollina

I v. Bogatko
II v. Atamaniuk

6. W-wa 1989 rok

7. brak inform.

8. Uwagi: Opis fot. na odwrocie;

styczeń 1989 r. Pułkownik

Apollina Atamaniuk przy pracy.

pieczęć: Apollina Atamaniuk

Lekarz. Specjal. Chorób Nowożeń.

W-wa, ul. Warecka 4/6 m 46

11 czerwca 1989 rok

1939

APOLLINA ATAMANIUK
LEKARZ
Specjalność: choroby wewnętrzne
Warszawa
ul. Wawicka 4/6 m. 46

Prof. h.c. Apollina
Atamaniuk przyjaźni

1. WSK
Teczki osobowe
2. T. 22 87/WSK
3. oryg. 17 x 12,4
- 4.
5. LEONIEŃKO Apollina
I v. Bogatko
II v. Atamanjak
6. Warszawa 1977 r.
7. brak 1939 1945
8. Uwagi: Opis ze odwrócić fot;
1977 r. Warszawa
Apollina i Mierusław
Atamanjakowie

1977 r. Wermore

Apulha i Mielgasa

Atama, ma bronie

ЛЕОМІЕНКО Аполліна

